

[Svend Auken]

regeringens forslag står i fare. Jeg vil nævne nogle eksempler herpå.

På det offentlige område har der slet ingen realitetsforhandlinger været mellem arbejdsmarkedets parter; man griber simpelt hen bare ind, inden disse forhandlinger er kommet i gang. Man bytter alle de problemer, de offentligt ansatte står over for, de mange hundrede enkeltoverenskomster, sammen i 3 superparitetiske nævn, der så skal løse problemerne inden for en snæver ramme af ½ pct. Det vil give stor utilfredshed på de offentlige arbejdspladser. Disse grupper har i forvejen et betydeligt efterslæb; de er i forvejen belastet af de store offentlige nedskæringer. Alle ved, at den omstillingsproces af den offentlige sektor, der er nødvendig, kun kan ske, hvis medarbejderne arbejder positivt med, kan se en mening med tingene, kan se, at der bliver taget hensyn til deres synspunkter. Ved dette lovforslag bidrager man kun yderligere til ufordrageligheden, til bitterheden, til skuffelsen hos de offentligt ansatte.

For normallønsområdets vedkommende siger man, at alle problemerne i hele overenskomstperioden skal løses inden for meget snævre rammer. Kan parterne ikke blive enige, skal der udpeges en opmand. Vi ved stadig væk ikke, hvor mange paritetiske nævn der kommer, men vi kan på forhånd sige, at det bliver en vanskelig opgave.

Der bliver heller ingen mulighed for løsning af nogen af de problemer, som dette folketing selv har skabt. Jeg kan bare henvise til de besvarelser, folketingets arbejdsmarkedsudvalg har fået vedrørende slagteriarbejdernes situation, hvor et flertal i folketinget i sin tid i forbindelse med indgrebet over for slagterikonflikten i foråret 1981 sagde, at folketinget til gengæld nu ville bidrage til, at de alvorlige miljøproblemer, som slagteriarbejderne har i deres hverdag, kunne blive klaret. Af besvarelserne til folketingets arbejdsmarkedsudvalg fremgår det klart, at der ikke er nogen jordisk chance for at løse disse problemer i de kommende to år.

På minimallønsområdet vil der slet ikke blive lejlighed til forhandlinger overhovedet. Dansk Arbejdsgiverforening blokerede forhandlinger om de specielle spørgsmål i forligsinstitutionen, og regeringens lovforslag umuliggør efterfølgende forhandlinger om de specielle krav. Det betyder eksempelvis, at

lærlinge og elever ingen regulering vil få på disse områder.

Det er arbejdsglæden, det er samarbejdsviljen, det er den konstruktive lyst til at medvirke til at løse problemerne, man sætter på spil.

Lovindgrebet er dernæst uretfærdigt. Alle andre grupper holdes skadesløse. Af arbejdet i folketingets erhvervsudvalg er det klart fremgået, at der end ikke er tale om kosmetik i forbindelse med de ledsagende indgreb. Disse indgreb er nemlig helt uden indhold, og derfor er det egentlig – og det vil jeg gerne komplimentere industriministeren for – helt logisk, at industriministeren ikke har sat en halv skivedame ekstra af til administrerede indgrebene, for de er uden indhold.

Det skal ses på baggrund af, at de selvstændigt erhvervsdrivendes indkomster sidste år voksede med 20 pct., de liberale erhvervs lå på over 20 pct., landbrugets – det kan man måske sige er en vis opretning, men alligevel – lå på over 30 pct.

Vi ved, at der har været en meget kraftig vækst i virksomhedernes overskud. Forrentningen af egenkapitalen var sidste år knap 30 pct. i virksomhederne. Vi har, som vi har sagt mange gange før, ikke noget imod, at virksomhederne tjener flere penge, men der er i regeringens oplæg og i regeringens aftale med de radikale ingen tanker om, at frugterne af denne øgede indtjening skal deles mellem de parter, der har skabt den øgede indtjening, ingen tanker om overskudsdeling.

Når det gælder lønmodtagergruppen, fremgår det med lysende klarhed, at de højt lønnede grupper, de stærke på arbejdsmarkedet, dem med ledende funktioner – jeg skal ikke specielt hænge nogen ud, men altså direktører, overingeniører osv. – overhovedet ikke er omfattet af lovgivningen. Disse grupper havde sidste år en lønfremgang på næsten 12 pct., og de kan i år og til næste år få en endnu kraftigere lønstigning. Til gengæld vil de lavtlønnede inden for minimallønsområdet – og det fremgår med, synes jeg, ros-værdig klarhed af de besvarelser, vi får – ikke være berettiget til 5 øres forhøjelser fra 1. marts 1985 til 1. marts 1987.

En arbejdsgiver kan med loven i hånd sige klart nej til en hvilken som helst form for regulering for disse grupper. Derimod ved vi jo alle sammen, hvad der vil ske for andre grupper inden for minimallønsområdet. Der